

Frumoasa din pădurea adormită

A fost odată un rege și o regină care n-aveau copii. Și erau atât de mâhniți, cât nu se poate spune. Cutreieraseră ei toate locurile cu ape miraculoase, băuse regina tot felul de ierburi, dar nimic nu-i putu fi de folos. În cele din urmă cerul se milostivi de ea și-i dăruie o fetiță.

Se făcu un botez care rămase de pomină în tot ținutul. Iar mica prințesă avu drept nașe mai toate ursitoarele din regat. (Erau, pare-mi-se, vreo șapte la număr.) Fiecare dintre ele îi făcură nou-născutei câte un dar, după cum era obiceiul în vremea aceea. Așa că ea căpătă însușirile cele mai alese.

Bineînțeles că după terminarea botezului oaspeții se întoarseră la palat, unde îi aștepta un ospăț atât de îmbelșugat cum nu se mai pomenise. Printre meseni se aflau, la loc de cinste, cele șapte ursitoare, iar dinaintea fiecăreia dintre ele câte un tacâm făurit din aurul cel mai fin, împodobit cu diamante și rubine.

După ce se așezară cu toții la masă, iată că se pomeniră cu una dintre ursitoarele cele mai bătrâne, pe care nu o poftiseră, fiindcă nu se mai auzise cam de vreo cincizeci de ani nimic despre dânsa și o credeau moartă ori blestemată. Regele

porunci să i se dea și ei un tacâm, dar era cu neputință ca acesta să fie tot de aur, împodobit cu nestemate, fiindcă dintre acelea nu se făuriseră decât șapte. Bătrâna se socoti nedreptățită și mormăi printre dinți niște vrăji. Una din ursitoarele mai tinere o auzi și se strecură, nevăzută de nimeni, sub o perdea. Voia să rămână cea din urmă pentru a putea drege măcar ceva din răul ce i l-ar putea meni prințesei bătrâna ursitoare. Între timp, celelalte ursitoare începură a-i împărți fetiței darurile:

Cea mai tânără dintre ele îi dăruie frumusețe, a doua, înțelepciune, a treia, îndemânare, a patra îi dori să danseze ca nimeni alta, a cincea, să cânte ca o privighetoare, a șasea, să mânuiască până la desăvârșire toate instrumentele muzicale. Când veni rândul celei mai bătrâne, ea clătină din cap cu răutate și prevesti:

— Prințesa va avea toate însușirile, dar într-o bună zi se va înțepa la deget cu vârful unui fus și va muri în floarea vârstei.

Prevestirea aceasta îi făcu să se cutremure pe toți cei de față, iar părinții fetei vărsară lacrimi amare.

Dar deodată răsări din spatele perdelei ursitoarea cea tânără și rosti cu glas tare:

— Veniți-vă în fire, o, rege, și tu, regină! Fetița voastră nu va muri. E drept că nu mai pot desface cu totul ceea ce i-a merit bătrâna ursitoare și prințesa se va înțepa la deget cu vârful unui fus, dar nu va muri. Va cădea într-un somn ce va ține vreme de o sută de ani și nu se va deștepta până ce nu va veni un tânăr fecior de domn și o va trezi.

Auzind acestea, regele dădu chiar a doua zi poruncă să nu se mai folosească nimeni de fuse și nici să se mai afle vreunul în tot ținutul. Iar cine nu va da ascultare poruncii, să fie pedepsit cu moartea.

Să tot fi trecut vreo cincisprezece–șaisprezece ani de la nașterea prințesei, care creștea văzând cu ochii și se făcea din zi în zi mai frumoasă.

Dar, într-o zi, pe când părinții ei lipseau de-acasă, fata alerga, jucând și cântând, prin tot palatul, din odaie în odaie, și tot zburdând nimeri într-o cămăruță din vârful unui turn unde se afla o bătrână uitată de lume. Aceasta tocmai torcea dintr-un caier. Porunca regelui, ca nimeni să nu se mai folosească de fus, nu ajunsese până la urechile ei bătrâne și iată de ce își păstrase fusul.

— Ce faci acolo, bătrânico? o întrebă curioasă prințesa.

— Iaca, torc, frumoasa mea copilă, îi răspunse bătrâna, neștiind cine era fata.

— Vai, ce joc frumos! Te rog, lasă-mă și pe mine să încerc să fac ca dumneata!

Bătrâna zâmbi și îi îngădui.

Dar nici n-apucă să pună mâna pe fus și, fie că nu știa cum să umble cu el, fie că blestemul ursitoarei trebuia să se împlinească, n-aș putea să vă spun cum s-a întâmplat, dar fata se întepă la un deget și căzu leșinată.

Bătrâna strigă după ajutor, înnebunită de spaimă. Oamenii veniră repede din toate părțile, o stropiră cu apă, o bătură peste mâini, îi frecară tâmpile cu apă descântată, dar nimic n-o putu readuce în simțire.

Regele, care se înapoiase, auzi zarva din palat și urcă în turn. Își aminti atunci de prevestirea ursitoarei și, socotind că destinul se împlinise, porunci ca prințesa să fie culcată pe un pat cu horbote de aur și argint împrejur, așezat în cea mai frumoasă încăpere a palatului.

Era atât de frumoasă de-ai fi zis că e o zână, căci somnul nu-i răpise nici bujorii din obraji, nici culoarea buzelor tandafirii. Doar ochii îi ținea închiși. De altfel, respirația îi era regulată, așa că îți puteai ușor da seama că trăiește.

Regele înțelese că nu mai era nimic de făcut și dădu poruncă să fie lăsată să doarmă până ce va suna ceasul deșteptării.

Dar, într-o zi, fata nimeri într-o cămăruță din vârful unui turn unde se afla o bătrână uitată de lume. Aceasta tocmai torcea dintr-un caier.

Ursitoarea cea bună, care-i dăruise viața, hărăzind-o nu-mai somnului, se afla la douăsprezece mile depărtare, în regatul Matagun.

Regele îi trimise vestea printr-un pitic care purta cizme de șapte poște. Erau cizmele fermecate cu care puteai face șapte poște dintr-o săritură. Ea veni numaidecât într-un car de foc, tras de patru dragoni. Regele se grăbi să-i iasă în întâmpinare, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare din car. Ursitoarei i se păru că ceea ce făcuse el nu era tocmai rău, dar, cum era prevăzătoare, se gândi că prințesei îi va fi tare urât când se va deștepta și se va găsi singură în palatul acela mare. Atunci îi atinse cu bagheta ei magică pe toți acei care se aflau acolo (în afară de rege și regină): guvernante, doamne de onoare, fete în casă, gentilomi, ofițeri, ospătari, rânđași, curieri, garda elvețiană, valeți, apoi mai atinse și toți caii din grajdurile regale, rânđașii care îngrijeau de zăvozii cei mari de curte și chiar cățelușa prințesei, care se gudura acum neliniștită la picioarele patului unde dormea ea. Toți și toate fură atinse cu bagheta ursitoarei, pentru a-i adormi și a nu se deștepta decât o dată cu prințesa, gata apoi s-o servească. Până și frigăruiile în care erau prăjiți fazanii și prepelițele rămaseră încremenite. Focul se stinse și el, pentru a se reaprinde odată cu deșteptarea frumoasei prințese.

Zâna cea bună făcuse toate acestea cât ai clipi din ochi. Regele și regina își sărutară copila adormită și ieșiră din palat, dând poruncă celor din afară să nu se apropie niciodată de locul acela.

Porunca nu-și mai avea rostul, căci ursitoarea făcu să crească pe loc, împrejurul palatului, copaci înalți și tufe de mărăcini atât de dese și întortocheate, încât nici o ființă omenească sau orice altă vietate nu s-ar fi încumetat să pătrundă acolo. Din tot castelul acela măreț nu se mai vedea acum decât vârful unui turn, și asta numai de la foarte mare depărtare.

Ursitoarea cea bună făcuse toate acestea numai și numai pentru a o feri pe prințesa adormită de ochii curioșilor.

*

* *

Dar iată că și cei o sută de ani trecură cum trec toți anii și, într-o bună zi, un fecior de domn, mergând la vânătoare, văzu turnul castelului abia ivindu-se dintre copacii și bălăriile ce-l înconjurau. Împins de curiozitate, întrebă pe unul și pe altul ce fel de turn era acela, dar nimeni nu știa și i se dădeau răspunsuri în doi peri.

Unii spuneau că e turnul unui vechi castel, pe unde umblau toată noaptea stafii, alții că acolo își dădeau întâlnire vrăjitoarele ținutului, pentru a dansa împrejurul flăcărilor și a chema duhurile rele. Cei mai mulți povesteau despre un căp-căun care prindea copiii, îi frigea și-i mânca fără a putea fi oprit, fiindcă numai el putea pătrunde în castel, pe un drum anume, pe care nimeni altul nu-l cunoștea.

Prințul nu mai știa ce să creadă despre toate câte auzea. Dar un țăran bătrân grăi în cele din urmă:

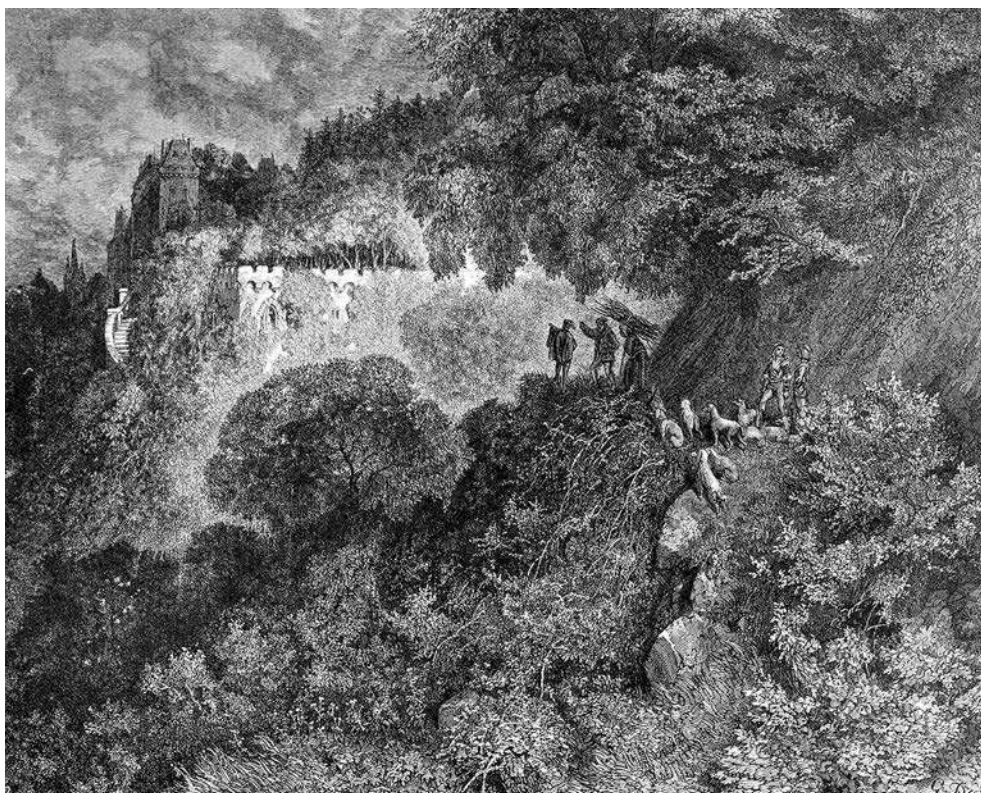
— Ascultă, fătul meu, zise el molcom: să tot fie vreo cincizeci de ani de când l-am auzit pe tata povestind că în castelul acesta s-ar fi aflat o prințesă, cea mai frumoasă din câte au fost văzute vreodată, dar care a fost sortită să doarmă o sută de ani. Și somnul acesta nu va lua sfârșit, după cum spunea tata, decât atunci când va veni un fiu de domn căruia i-a fost hărăzit s-o trezească.

Tânărul prinț fu dintr-odată cuprins ca de o vrajă și mânat de o dorință care pornea de la inimă, se hotărî să pună capăt acestor legende și se încumetă să pătrundă în castel. Înlătură orice alte bănuieli, arătându-se vrednic de bărbăție. Dar nici nu se apropiase bine de castel și văzu cum copacii cei

înalți, gardurile de mărăcini și toate celelalte opreliști se dădeau în lături, deschizându-i o potecă pentru a se putea avânta către ținta dorită.

Castelul se zărea acum bine de tot. Se afla la capătul unei alei pietruite. Dar prințul rămase locului, căci nimeni nu-l putu însoți. După trecerea lui, copacii și mărăcinii se adunară din nou, închizând drumul către castel oricărui muritor.

Toate acestea îl uluiră o clipă, dar nu-l împiedică să-și urmeze calea. Un prinț tânăr și dornic de aventuri nu-și pierde atât de lesne curajul. Intră deci și se pomeni într-o curte și ceea ce văzu ar fi putut să-i înghețe inima de frică: peste tot domnea o liniște de moarte.

Într-o bună zi, un fecior de domn, mergând la vânătoare, văzu turnul castelului abia ivindu-se dintre copacii și bălăriile ce-l înconjurau.

Cuprins

Frumoasa din pădurea adormită / 5

Scufița Roșie / 23

Barbă-Albastră / 29

Motanul încălțat / 38

Zânele / 47

Cenușăreasa / 51

Moțatul / 63

Degețel / 72

Trei dorințe / 92

Pielea de măgar / 96

Prințesa cea isteată
sau Aventurile Finuței / 117

Gottfried August Bürger
Aventurile baronului
MÜNCHHAUSEN

Cu ilustrații de Gustave Doré

Gottfried August Bürger
*Aventurile baronului
Münchhausen*

Traducere din germană și
prefață de Barbu Cioculescu

ISBN 978-973-50-4992-8
160 pag., 2015

Eroul povestirilor care urmează a trăit cu adevărat. S-a născut în orășelul Bodenwerder, din Saxonia de Jos, la 11 mai 1720 și a murit la Hanovra, la 22 februarie 1797. Se numea Karl-Friederich Hyeronimus von Münchhausen, era baron, era pasionat de vânătoare și-i plăceau, pesemne, călătoriile. Dacă, printre amicii săi, Münchhausen se va fi dovedit cel mai inspirat, cel mai înzestrat cu imaginație și, totodată, cu darul povestirii, atunci nu este de mirare că s-au găsit condeie care să-i pună pe hârtie aventurile, mai luând, poate, și de la alții...

Barbu Cioculescu